

Arrest

nr. 194 849 van 10 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. MAKIADI MAPASI
Jan Jacobsplein 1
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 24 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. KEMPINAIRE loco advocaat M. MAKIADI MAPASI en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 juni 2017 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:
naam: M.

voornaam: S. M. (..)
geboortedatum: 18.08.1996
geboorteplaats: Kinshasa
nationaliteit: Congo (Dem.Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.

Zij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene ontving, via haar moeder, enkele eerdere bevelen betekend op 04/05/2015, 10/09/2014, 30/03/2017 en ter kennis gebracht op 13/05/2013. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan deze eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Op voormelde bevelen werd haar naam vermeld; hetgeen impliceert dat de terugkeerverplichting ook op hem betrekking had (cf. RvV 15 april 2016, nr. 165.931). Dienvolgens heeft betrokkene binnen de toegekende termijn geen gevolg gegeven aan eerdere beslissingen tot verwijdering.

De moeder van betrokkene, R. Y. F. (..), diende voor zichzelf en haar kinderen op 24/09/2012 een asielaanvraag in. op 24/04/2013 verwierp het CGVS deze aanvraag. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 03/05/2013) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene op 15/05/2013. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 30/01/2014. Betrokkene kreeg toekenning van uitstel tot verlaten van het grondgebied tot 13/02/2014.

R. Y. F. (..), diende voor zichzelf en haar kinderen op 19/03/2014 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Haar aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 01/09/2014 met een bevel om het grondgebied te verlaten 30 dagen. Betrokkene diende hiertegen een beroep in. Dit beroep werd verworpen op 12/03/2015. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. Een tweede regularisatieaanvraag op basis van 9bis werd ingediend op 09/12/2016 voor het heel gezin. Op 20/03.2017 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Deze beslissing werd betekend op 30/03/2017. Het gezin ging hiertegen in beroep bij de RVV op 25/04/2017. Dit beroep is niet schorsend.

De moeder diende tweemaal een aanvraag tot medische regularisatie in (9ter van de Vreemdelingenwet) waar ook betrokkene is in opgenomen. Eenmaal op naam van de moeder samen met de kinderen. DVZ verklaarde deze aanvraag onontvankelijk op 27/01/2015. Een tweede maal op naam van betrokkene. Deze aanvraag was onontvankelijk op 27/01/2015 en ongegrond met een BGV onmiddellijk op 20/04/2015. Op 04/05/2015 werd deze ongegronde beslissing betekend. Daarna werd er op 05/06/2015 een beroep ingediend tegen deze beslissing van 20/04/2015. Dit beroep heeft geen schorsende werking.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene zou verklaard hebben dat er enkele familieleden uit Congo in legaal verblijf vertoeven in België of legaal zijn. Indien zij over een geldig verblijfstatuut bezitten kunnen zij dit gezin na reizen of contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Bovendien is het aannemelijk dat zij nog goede banden hebben met het land van herkomst, aangezien zij slechts in 2012 naar België kwamen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 04/05/2015, 10/09/2014, 30/03/2017 en ter kennis gebracht op 13/05/2013). Betrokkene ontving enkele van deze eerdere bevelen via haar moeder toen ze nog minderjarig was. Op voormelde bevelen werd haar naam vermeld; hetgeen impliceert dat de terugkeerverplichting ook op hem betrekking had (cf. RvV 15 april 2016, nr. 165.931). Dienvolgens heeft betrokkene binnen de toegekende termijn geen gevolg gegeven aan eerdere beslissingen tot verwijdering. Geen termijn wordt toegekend. Een dwangverwijdering is bijgevolg mogelijk, te meer omdat in voorkomend geval de gezinscel wordt gerespecteerd door alle gezinsleden samen te verwijderen.

De moeder van betrokkene, R. Y. F. (..), diende voor zichzelf en haar kinderen op 24/09/2012 een asielaanvraag in. op 24/04/2013 verwierp het CGVS deze aanvraag. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 03/05/2013) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene op 15/05/2013. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 30/01/2014. Betrokkene kreeg toekenning van uitstel tot verlaten van het grondgebied tot 13/02/2014. (Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.)

R. Y. F. (..), diende voor zichzelf en haar kinderen op 19/03/2014 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Haar aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 01/09/2014 met een bevel om het grondgebied te verlaten 30 dagen. Betrokkene diende hiertegen een beroep in. Dit beroep werd verworpen op 12/03/2015. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. Een tweede regularisatieaanvraag op basis van 9bis werd ingediend op 09/12/2016 voor het heel gezin. Op 20/03/2017 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Deze beslissing werd betekend op 30/03/2017. Het gezin ging hiertegen in beroep bij de RVV op 25/04/2017. Dit beroep is niet schorsend. Het feit dat haar meerderjarige kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de (meerderjarige) kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Verder merken we op dat alle kinderen meerderjarig zijn en dus niet langer leerplichtig. Het gegeven dat zowel S. (..) als K. (..) hogere studies volgen is niet buitengewoon en verantwoordt niet dat een aanvraag in het kader van art. 9 van de wet van 15.12.1980 in België wordt ingediend. Betrokkenen kunnen op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om hun studies hier verder te zetten.

De moeder diende tweemaal een aanvraag tot medische regularisatie in (9ter van de Vreemdelingenwet) waar ook betrokkene is in opgenomen. Eenmaal op naam van de moeder met de kinderen. DVZ verklaarde deze aanvraag onontvankelijk op 27/01/2015. Een tweede maal op naam van betrokkene. Deze aanvraag was onontvankelijk op 27/01/2015 en ongegrond met een BGV onmiddellijk op 20/04/2015. Op 04/05/2015 werd deze ongegronde beslissing betekend. Daarna werd er op 05/06/2015 een beroep ingediend tegen deze beslissing van 20/04/2015. Dit beroep heeft geen schorsende werking. Hierbij werd de toegankelijkheid van de nodige medische zorgen in Congo nagegaan en voldoende bevonden. Tenslotte wordt vastgesteld dat in beide attesten nergens aangehaald wordt dat reizen wordt afgeraden of dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar het een verwijdering van het grondgebied niet verhindert.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene zou verklaard hebben dat er enkele familiale banden uit Congo in legaal verblijf vertoeven in België of legaal zijn. Indien zij over een geldig verblijfsstatuut bezitten kunnen zij dit gezin na reizen of contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Bovendien is het aannemelijk dat zij nog goede banden hebben met het land van herkomst, aangezien zij slechts in 2012 naar België kwamen.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Zij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 04/05/2015, 10/09/2014, 30/03/2017 en ter kennis gebracht op 13/05/2013). Betrokkene ontving enkele van deze eerdere bevelen via haar moeder toen ze nog minderjarig was. Op voormelde bevelen werd haar naam vermeld; hetgeen impliceert dat de terugkeerverplichting ook op hem betrekking had (cf. RvV 15 april 2016, nr. 165.931). Dienvolgens heeft betrokkene binnen de toegekende termijn geen gevolg gegeven aan eerdere beslissingen tot verwijdering. Geen termijn wordt toegekend. Een dwangverwijdering is bijgevolg mogelijk, te meer omdat in voorkomend geval de gezinscel wordt gerespecteerd door alle gezinsleden samen te verwijderen.

De moeder van betrokkene, R. Y. F. (..), diende voor zichzelf en haar kinderen op 24/09/2012 een asielaanvraag in. op 24/04/2013 verwierp het CGVS deze aanvraag. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 03/05/2013) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene op 15/05/2013. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 30/01/2014. Betrokkene kreeg toekenning van uitstel tot verlaten van het grondgebied tot 13/02/2014. (Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM).

R. Y. F. (..), diende voor zichzelf en haar kinderen op 19/03/2014 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Haar aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 01/09/2014 met een bevel om het grondgebied te verlaten 30 dagen. Betrokkene diende hiertegen een beroep in. Dit beroep werd verworpen op 12/03/2015. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. Een tweede regularisatieaanvraag op basis van 9bis werd ingediend op 09/12/2016 voor het heel gezin. Op 20/03/2017 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Deze beslissing werd betekend op 30/03/2017. Het gezin ging hiertegen in beroep bij de RVV op 25/04/2017. Dit beroep is niet schorsend. Het feit dat haar meerderjarige kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de (meerderjarige) kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Verder merken we op dat alle kinderen meerderjarig zijn en dus niet langer leerplichtig. Het gegeven dat zowel S. (..) als K. (..) hogere studies volgen is niet buitengewoon en verantwoordt niet dat een aanvraag in het kader van art. 9 van de wet van 15.12.1980 in België wordt ingediend. Betrokkenen kunnen op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om hun studies hier verder te zetten.

De moeder diende tweemaal een aanvraag tot medische regularisatie in (9ter van de Vreemdelingenwet) waar ook betrokkene is in opgenomen. Eenmaal op naam van de moeder samen met de kinderen. DVZ verklaarde deze aanvraag onontvankelijk op 27/01/2015. Een tweede maal op

naam van betrokkene. Deze aanvraag was ontvankelijk op 27/01/2015 en ongegrond met een BGV onmiddellijk op 20/04/2015. Op 04/05/2015 werd deze ongegronde beslissing betekend. Daarna werd er op 05/06/2015 een beroep ingediend tegen deze beslissing van 20/04/2015. Dit beroep heeft geen schorsende werking. Hierbij werd de toegankelijkheid van de nodige medische zorgen in Congo nagegaan en voldoende bevonden. Tenslotte wordt vastgesteld dat in beide attesten nergens aangehaald wordt dat reizen wordt afgeraden of dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar het een verwijdering van het grondgebied niet verhindert.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene zou verklaard hebben dat er enkele familieleden uit Congo in legaal verblijf vertoeven of legaal zijn. Indien zij over een geldig verblijfsstatuut bezitten kunnen zij dit gezin na reizen of contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Bovendien is het aannemelijk dat zij nog goede banden hebben met het land van herkomst, aangezien zij slechts in 2012 naar België kwamen.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden."

1.2. Op 27 juni 2017 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

Naam : M. (..)

voornaam : S. M. (..)

geboortedatum : 18.08.1996

geboorteplaats : Kinshasa

nationaliteit : Congo (Dem. Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 27/06/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 04/05/2015, 10/09/2014, 30/03/2017 en ter kennis gebracht op 13/05/2013). Betrokkene ontving enkele van deze eerdere bevelen via haar moeder toen ze nog minderjarig was. Op voormelde bevelen werd haar naam vermeld; hetgeen impliceert dat de terugkeerverplichting ook op hem betrekking had (cf. RvV 15 april 2016, nr. 165.931). Dienvolgens heeft betrokkene binnen de toegekende termijn geen gevolg gegeven aan eerdere beslissingen tot verwijdering.

Geen termijn wordt toegekend.

Een dwangverwijdering is bijgevolg mogelijk, te meer omdat in voorkomend geval de gezinscel wordt gerespecteerd door alle gezinsleden samen te verwijderen.

De moeder van betrokkene, R. Y. F. (..), diende voor zichzelf en haar kinderen op 24/09/2012 een asielaanvraag in. Op 24/04/2013 verwierp het CGVS deze aanvraag. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 03/05/2013) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene op 15/05/2013. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 30/01/2014. Betrokkene kreeg toekenning van uitstel tot verlaten van het grondgebied tot 13/02/2014. (Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. R. Y. F. (..), diende voor zichzelf en haar kinderen op 19/03/2014 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Een tweede regularisatieaanvraag op basis van 9bis werd ingediend op 09/12/2016 voor het heel gezin. Op 20/03/2017 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Deze beslissing werd betekend op 30/03/2017. Het gezin ging hiertegen in beroep bij de RVV op 25/04/2017. Dit beroep is niet schorsend. Het feit dat haar meerderjarige kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de (meerderjarige) kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Verder merken we op dat alle kinderen meerderjarig zijn en dus niet langer leerplichtig. Het gegeven dat zowel S. (..) als K. (..) hogere studies volgen is niet buitengewoon en verantwoordt niet dat een aanvraag in het kader van art. 9 van de wet van 15.12.1980 in België wordt ingediend. Betrokkenen kunnen op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om hun studies hier verder te zetten.

De moeder diende tweemaal een aanvraag tot medische regularisatie in (9ter van de Vreemdelingenwet) waar ook betrokkene is in opgenomen. Een tweede maal op naam van betrokkene. Deze aanvraag was onvankelijk op 27/01/2015 en ongegrond met een BGV onmiddellijk op 20/04/2015. Op 04/05/2015 werd deze ongegronde beslissing betekend. Daarna werd er op 05/06/2015 een beroep ingediend tegen deze beslissing van 20/04/2015. Dit beroep heeft geen schorsende werking. Hierbij werd de toegankelijkheid van de nodige medische zorgen in Congo nagegaan en voldoende bevonden. Tenslotte wordt vastgesteld dat in beide attesten nergens aangehaald wordt dat reizen wordt afgeraden of dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar het een verwijdering van het grondgebied niet verhindert.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene zou verklaard hebben dat er enkele familieleden uit Congo in legaal verblijf vertoeven in België of legaal zijn. Indien zij over een geldig verblijfstatuut bezitten kunnen zij dit gezin na reizen of contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Bovendien is het aannemelijk dat zij nog goede banden hebben met het land van herkomst, aangezien zij slechts in 2012 naar België kwamen.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven.

Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan 2 jaar. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 2 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd."

1.3. Op 29 juni 2017 wordt de verzoekende partij vrijgesteld met een nieuwe termijn om het grondgebied te verlaten, ten laatste op 29 juli 2017.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Pris de la violation de l'article 9 ter de la loi du 15 décembre 1980

Que dispose l'article 9 ter, § 1er de la loi du 15 décembre 1980 :« L'étranger qui séjourne en Belgique, qui démontre son identité conformément au § 2 et qui souffre d'une maladie telle qu'elle entraîne un risque réel pour sa vie ou son intégrité physique ou un risque réel de traitement inhumain ou dégradant lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans son pays d'origine ou dans le pays où il séjourne, peut demander l'autorisation de séjourner dans le Royaume auprès du ministre ou son délégué. La demande d'it être introduite par pli recommandé auprès du ministre ou son délégué et contient l'adresse de la résidence effective de l'étranger en Belgique.

L'étranger transmet avec la demande tous les renseignements utiles et récents concernant sa maladie et les possibilités et l'accessibilité de traitement adéquat dans son pays d'origine ou dans le pays où il séjourne. Il transmet un certificat médical type prévu par le Roi, par arrêté délibéré en Conseil des Ministres. Ce certificat médical datant de moins de trois mois précédant le dépôt de la demande indique la maladie, son degré de gravité et le traitement estimé nécessaire. L'appréciation du risque visé a l'alinéa 1er, des possibilités de traitement, leur accessibilité dans son pays d'origine ou dans le pays où il séjourne et de la maladie, son degré de gravité et le traitement estimé nécessaire indiqués dans le certificat médical, est effectuée par un fonctionnaire médecin ou un médecin désigné par le ministre ou son délégué qui rend un avis a ce sujet. Ce médecin peut, s'il l'estime nécessaire, examiner l'étranger et demander l'avis complémentaire d'experts>> ;

Qu'il a été souligné dans les travaux préparatoires de la loi du 15 décembre 2006 que, la mise en place de cette possibilité « concerne les étrangers qui souffrent d'une maladie pour laquelle un traitement approprié fait défaut dans le pays d'origine ou de séjour, pour lesquels le renvoi représente un risque réel pour leur vie ou leur intégrité physique, ou qui implique un risque réel de traitements inhumains et dégradants dans le pays d'origine ou de séjour»(Doc.Parl.Ch.repr., sess.ord.2005-2006, numéro 51-2478/1, op.cit.,pp.34 et 35) ;

Qu'il en est du cas de la requérante dont l'historique médical révèle qu'elle souffre de la drépanocytose homozygote SS avec comme complication, Atcd de infarctus trochanter, une hospitalisation pour crise vas oculaire sévère, un syndrome thoracique aigu a 2 reprises et une crise vas oculaire nécessitant l'hospitalisation ;

Qu'il s'agit d'une maladie grave au sens de l'article 9 ter de la loi du 15 décembre 1980 dont les conséquences et complications éventuelles en cas d'arrêt du traitement sont redoutables : la recrudescence de la fréquence et de la sévérité des crises vas-occlusives et par conséquent, une augmentation du risque de mortalité ;

Qu'elle est condamnée pour cette maladie a un traitement a vie ;

Que le recours introduit par la requérante contre la décision qui avait déclaré non fondée sa demande d'autorisation de séjour pour des raisons médicales est pendant devant votre conseil;

Que son pays qui ne dispose d'aucune infrastructure ne peut lui garantir un traitement adéquat;

Que la requérante renvoi aux travaux préparatoires de la loi du 15 septembre 2006 ayant inséré l'article 9 ter précité dans la loi qui soulignent que, le traitement adéquat mentionné dans cette disposition vise un traitement approprié et suffisamment accessible dans le pays d'origine ou de séjour, et que l'examen de cette question doit se faire au cas par cas, en tenant compte de la situation individuelle du demandeur. Il en résulte que pour être adéquats au sens de l'article 9 ter précité, les traitements existant dans le pays d'origine ou de résidence du demandeur doivent être non seulement appropriés à la pathologie concernée, mais également suffisamment accessibles à l'intéressé dont la situation individuelle doit être prise en compte lors de l'examen de la demande (CCE.,19/07/2012, numéro 84.888, CCE., 30/01/2014, numéro 117.951 ; 29/05/2015, numéro 146.669) ;

Que dans la décision attaquée, la défenderesse invoque la poursuite du traitement dans le pays d'origine sans pour autant se prononcé très explicitement sur la disponibilité du traitement au Congo et son accessibilité par la requérante ;

Qu'il s'agit des informations qui glanent dans différents sites internet et pourtant, il a été jugé a que:« Le Conseil remarque que les extraits déposés des sites internet référencés dans le rapport du fonctionnaire médecin attestent de la présence d'hôpitaux et de médecins sur le territoire guinéen, mais ne permettent en tout cas pas d'établir la disponibilité en Guinée du matériel permettant de procéder a l'échographie annuelle nécessitée par la pathologie de la partie requérante. Plus généralement, la simple présence d'infrastructures hospitalières ou de médecins spécialistes sur le sol guinéen ne renseigne pas, en soi, sur la disponibilité de tous les examens ou analyses qui sont généralement pratiqués en Belgique» (C.C.E., 31/05/2012, numéro 82.194) ;

Que la référence à des sites internet n'est pas suffisante pour attester de la disponibilité des soins. Le conseil du contentieux des étrangers ordonne la suspension en extrême urgence d'une décision d'irrecevabilité d'une demande d'autorisation de séjour au motif que l'Etat beige fait référence à un site internet quant à la disponibilité et à l'accessibilité des soins requis au Rwanda(CCE, 4/01/2016, numéro 159.455) ;

Que de même, votre conseil a relevé dans un arrêt du 19 octobre 2010, numéro 49.781 que, l'acte attaqué énumère une série d'informations et de considérations qui, pour exhaustives et précises qu'elles soient, se limitent à une description factuelle des médicaments, des infrastructures médicales disponibles en Pologne pour traiter la pathologie dont souffre le requérant, et à la mention générale de l'existence d'un système de sécurité sociale comportant, dans certains cas non précisés, des soins gratuits.« Force est de constater que, ce faisant, l'administration ne se prononce à aucun moment et d'aucune manière sur la question de savoir si les possibilités de traitement indiquées dans sa décision sont suffisamment accessibles au premier requérant en sa qualité de demandeur d'asile, ou, en d'autres termes, si compte tenu de sa situation individuelle particulière, ce dernier aura un accès suffisant aux soins médicaux dispensés par le système de santé polonais» ;

Que l'Office des étrangers doit prendre en compte la situation individuelle de L'étranger(C.C.E., 31/05/2012, numéro 82.175 ; 31/01/2014, numéro 118.115), le cas échéant les obstacles liés à son origine ethnique(CCE., 15/12/2001, numéro 71.856; 28/09/2012, numéro 88.598), l'accessibilité financière (C. C. E., 31/05/2012, numéro 82.230) mais également géographique des soins(CCE., 28/02/2012, numéro , 76.069). Les informations doivent être actuelles (C.C.E., 31/01 /2012, numéro 74.319) ;

Que la situation médicale de la requérante nécessite une prise en charge adéquate et une vigilance accrue de sa famille (sa mère et ses sœurs) ;

Qu'en sus, la Cour de cassation reproche à la Cour d'appel de Bruxelles de s'être référée à la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme qui considère que :« le fait qu'en cas d'expulsion hors de l'Etat partie, l'étranger connaîtrait une dégradation importante de sa situation et notamment une réduction significative de son espérance de vie, ne suffit pas pour emporter la violation de l'article 3 de la CEDH». La cour casse l'arrêt attaqué en ce qu'il ne constate pas que l'exécution de la mesure d'éloignement n'est pas susceptible d'exposer le demandeur à un risque sérieux de détérioration grave et irréversible de son état de santé (Cass., 24 juin 2015, numéro P. 15.0762.F);”

2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissingen geenszins in toepassing werden genomen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet noch met dit artikel enig uitstaans hebben. De opgeworpen schending van voormeld artikel is dan ook niet dienstig. Voor zover de verzoekende partij meent dat geen rekening werd gehouden met haar medische toestand voor het treffen van de bestreden beslissingen, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissingen erop gewezen wordt dat de medische regularisatieaanvraag van verzoekende partij ongegrond werd verklaard op 20 april 2015 waarbij werd vastgesteld dat de benodigde medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland. Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden als zouden de bestreden beslissingen getroffen zijn waarbij voorbij gegaan werd aan haar medische toestand. De Raad wijst er daarbij op dat het beroep dat verzoekende partij tegen deze beslissing heeft ingesteld, bij arrest nr. 194 848 van 10 november 2017 verworpen werd. Hierbij werd vastgesteld dat de arts-adviseur terecht motiveerde dat verzoekende partij voor haar aandoening in het herkomstland behandeld kan worden zodat er geen probleem op medisch vlak is inzake terugkeer. Verzoekende partij die in essentie erop wijst dat zij ernstig ziek is en continue behandeling behoeft, maakt dan ook geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissingen onterecht of met miskennis van bepaalde gegevens zou genomen zijn. Voor zover de verzoekende partij nog inhoudelijke kritiek lijkt te leveren op de beslissing tot ongegrondheid inzake haar medische regularisatieaanvraag wijst de Raad erop dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van onderhavige procedure en dat bovendien de Raad reeds een arrest gewezen heeft inzake voormelde ongegrondheidsbeslissing. Het betoog van de verzoekende partij dienaangaande kan dan ook geenszins dienstig worden opgeworpen in kader van onderhavig beroep.

2.3. het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.4. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Pris de la violation des articles 62 de la loi du 15 décembre 1980. 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991

Que l'essentiel du contentieux de la légalité porte sur l'exigence de la motivation adéquate des décisions. La légalité de la motivation recouvre une double exigence de forme et de fond. Sur la forme, la décision doit contenir une motivation. Cette exigence repose sur l'article 62 de la loi du 15/12/1980

qui dispose que « les décisions administratives sont motivées ». Elle se déduit aussi de la loi du 21 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, laquelle précise que cela; consiste « en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision ». Sur le fond, l'exigence de motivation adéquate sanctionne les erreurs manifestes d'appréciation, Jean-Yves Carlier et Sylvie Sarolea, Droit des étrangers, Larcier 2016, P 660) ;

Que la motivation qui ressorte de la décision attaquée n'est pas adéquate alors que s'agissant des obligations qui pèsent sur les autorités administratives en vertu de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs dont la violation est invoquée, il est de jurisprudence administrative constante (voir, notamment : C.E., arrêts n° 97.866 du 13 juillet 2001 et 101.283 du 29 novembre 2001) que si l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par le demandeur, elle comporte, néanmoins, l'obligation d'informer celui-ci des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué et ce, aux termes d'une motivation qui réponde, fut-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressé. Cette même jurisprudence enseigne également que l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles celle-ci se fonde, en faisant apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur, afin de permettre au destinataire de la décision, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet (C.C.E., n° 164 943 du 30 mars 2016);

Qu'il est souligné dans la décision attaquée que la requérante peut poursuivre son traitement au Congo; Que cette motivation n'est pas adéquate, en ce qu'elle ne permet pas de comprendre les informations médicales (infrastructures médicales, personnel soignant qualifié, disponibilité et accessibilité du traitement) qui sous-tendent cette motivation ;

Que dans son arrêt du 13 décembre 2011, n°71.779, votre conseil a écarté une motivation se limitant à se prononcer sur l'accessibilité des soins et la disponibilité des soins dans le pays d'origine, alors que le requérant alléguait que ses problèmes médicaux trouvaient leur origine dans les événements qui s'étaient produits dans son pays d'origine. Le conseil constate que les attestations médicales corroborent les dires du requérant quant à l'origine de ses problèmes médicaux. En conséquence, l'Etat beige ne pouvait, sous peine de méconnaître ses obligations légales, éluder l'analyse de cet aspect de la demande. En effet, selon le Conseil, il incombait à l'Etat beige de se prononcer sur les conséquences d'un retour dans le pays d'origine, étant donné que la pathologie résulte du vécu du requérant en Algérie. En n'abordant pas cet aspect de la demande, et en se limitant à l'accessibilité des soins et à la disponibilité dans le pays d'origine, la décision ne contient pas une motivation adéquate;

Que la décision attaquée est la conséquence d'une grave erreur manifeste d'appréciation ;

Que selon la jurisprudence du Conseil d'Etat (arrêt du 27 septembre 1988, n° 30.876, C.E., 20 avril 1994, n°46.917), l'erreur manifeste d'appréciation est une violation du principe général de droit du raisonnable qui interdit à l'autorité d'agir contrairement à toute raison. C'est en d'autres termes l'erreur qui, dans les circonstances concrètes, est inadmissible pour tout homme raisonnable ;"

2.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 74/14, §3, 4° van de vreemdelingenwet en wordt tevens een motivering in feite gegeven, met name dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten (geen geldig visum) en zij ook geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel waarvan de verwerende partij een opsomming geeft. Verder wordt ingegaan op de feitelijke voorgaanden van verzoekende partij, met name de verschillende regularisatieprocedures die allemaal negatief werden afgesloten, waaronder ook de medische regularisatieaanvraag ten aanzien van de verzoekende partij zelf. Voorts wordt erop gewezen dat er zich in casu geen schending van artikel 8 EVRM voordoet omdat het ganse gezin niet in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging en er dus geen sprake is van een verbreking van de gezinsbanden. Verder contact met overige familieleden kan onderhouden worden via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken van deze familie. Er wordt tevens op gewezen dat verzoekende partij pas sinds 2012 op het Belgische grondgebied verblijft zodat zij nog goede banden moet hebben met het herkomstland.

In de tweede bestreden beslissing wordt eveneens verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel, reden waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd. Aangaande de duur van het inreisverbod bepaalt de verwerende partij dit op twee jaar omdat, na opsomming van de feitelijke voorgaanden: *“Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan 2 jaar. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 2 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.*

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.”

Verzoekende partij meent dat de motivering inzake haar medische situatie niet afdoende is omdat hier niet dieper op ingegaan wordt, maar de Raad wijst erop dat het betoog van de verzoekende partij niet kan overtuigen nu de verwerende partij er uitdrukkelijk op gewezen heeft dat de medische regularisatieaanvraag van verzoekende partij ongegrond werd verklaard op 20 april 2015 en dat hieruit gebleken is dat verzoekende partij in het herkomstland terecht kan voor de benodigde medische zorgen. De verwerende partij verwijst duidelijk naar haar beslissing van 20 april 2015 die de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en waartegen zij beroep heeft aangetekend zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden niet te weten op welke gronden haar medische regularisatieaanvraag werd afgewezen. In die optiek is het ook niet nodig dat de verwerende partij nog eens volledig deze beslissing overneemt in de thans bestreden beslissingen.

De Raad wijst er daarnaast voor zover als nodig nog op dat het beroep tegen de ongegrondheidsbeslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet verworpen werd bij arrest nr. 194 848 van 10 november 2017. Verzoekende partij maakt aldus geenszins aannemelijk dat de thans bestreden beslissingen niet afdoende gemotiveerd zouden zijn omdat niet dieper ingegaan wordt op haar medische problematiek. Evenmin maakt zij aannemelijk dat de bevindingen van de verwerende partij dat de medische toestand van verzoekende partij een terugkeer naar het herkomstland niet verhindert, verkeerd zijn, gelet op voorgaande vaststellingen.

Een schending van de motiveringsplicht ligt geenszins voor.

2.6. Het tweede middel is ongegrond.

2.7. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Pris de la violation de l'article 3 de la CEDH

Que l'article 9 ter de la loi du 15 décembre 1980 parle d'une maladie telle qu'elle entraîne un risque réel pour sa vie ou son intégrité physique ou un risque réel de traitement inhumain ou dégradant lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans son pays d'origine ou dans le pays où il séjourne ;

Que considère la Cour européenne des droits de l'homme, la décision d'expulser un étranger atteint d'une maladie physique ou mentale grave vers un pays où les moyens de traiter cette maladie sont inférieurs à ceux disponibles dans l'Etat contractant est susceptible de soulever une question sous l'angle de l'article 3, mais seulement dans des cas très exceptionnels, lorsque les considérations humanitaires militant contre l'expulsion sont impérieuses(Cour eur. D.H., arrêt N.C.Rouyaume-Uni, 27.05.2008, n°26565/05);

Que la pathologie dont souffre la requérante rentre dans la définition légale des maladies au sens de l'article 9 ter de la loi du 15 décembre 1980 ;

Que la requérante étant condamnée à un traitement à vie, les conséquences en cas d'arrêt de ce traitement sont redoutables, voire même, une augmentation du risque de mortalité ;

Que son pays d'origine ne lui garantit pas l'accès à un traitement adéquat;

Qu'elle se voit de ce fait, en cas de retour volontaire ou forcé exposé au risque d'un traitement inhumain et dégradant;

Qu'il a été jugé :

-L'expulsion d'un étranger peut être problématique à la lumière de l'article 3 de la CEDH lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la personne courra dans son pays d'origine un risque réel d'être soumis à des peines ou à un traitement dégradant. La protection à cet égard garantie par l'article 3 de la CEDH est plus large que celles prévues par la Convention internationale de Genève. La protection conférée par l'article 3 de la CEDH a un caractère absolu et ne tolère aucune exception. CE, 06/07/2001, numéro 97.536, Rev.dr.étr.2001, 469) ;

-La décision d'expulser un étranger atteint d'une maladie physique ou mentale grave vers un pays où les moyens de traiter cette maladie sont inférieurs à ceux disponibles dans l'Etat contractant est susceptible de soulever une question sous l'angle de l'article 3.Cour eur.D.H. Arrêt N. c. Royaume-Uni, 27 mai 2008, numéro 26565/05 ;

-Le risque de traitement inhumain et dégradant repose sur la situation sanitaire et socio-économique à Saint-Kitts qui ne permet pas d'y garantir des soins médicaux adéquats. La cour, rappelant l'importance fondamentale de l'article 3 CEDH, en étend le champ d'application à ce type de situations qui ne peuvent engager, directement ou non, la responsabilité des autorités publiques de ce pays ou qui, pris isolément, n'enfreignent pas par eux-mêmes les normes de l'article 3. Compte tenu des rapports médicaux alarmants, de la nécessité de poursuivre un traitement sophistiqué au Royaume-Uni, de l'encadrement psychologique dont il y bénéficie, de la situation sanitaire à Saint-Kitts, du fait qu'il n'y dispose ni d'un logement, ni de ressources, ni d'une famille susceptible de l'accueillir, la Cour estime qu'une expulsion exposerait ce malade à des souffrances certaines et précipiterait son décès (Cour eur.D.H., c. Royaume-Uni(1997) ;

Que pour toutes ces raisons, la requérante vous prie de suspendre et d'annuler la décision querellée."

2.8. Wat de voorgehouden schending van artikel 3 EVRM betreft, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Het begrip "uitzonderlijke gevallen" werd nader omschreven in de zaak Paposhvili / België (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: "183. *The Court considers that the "other very exceptional cases" within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.*" (Het Hof oordeelt dat onder "andere zeer uitzonderlijke gevallen" zoals bedoeld in de zaak N. v. Verenigd Koninkrijk die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 EVRM dienen begrepen te worden de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.)

In casu toont de verzoekende partij dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aan, dit temeer in het licht van de vaststellingen van de arts-adviseur die oordeelde dat het in casu gaat om een aandoening die in het herkomstland kan behandeld worden en dat deze behandeling ook toegankelijk is voor de verzoekende partij. Voor zover als nodig verwijst de Raad naar zijn bespreking hoger.

2.9. Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER